

Först och främst:
Tack Don och Kurre!

Tack för ett toppenarrangemang.
Tack för det fina vädret.
Tack för den goda skaffningen.
Tack för den härliga skärgårdsupplevelsen.
(Myggbetten som kliar så inihelvitti drar vi ett streck över)
Tack för trevligt sällskap. Det sista får förresten alla deltagare ta åt sig.

Detta måste vi göra om!

Och så några ord till alla er som inte var med! Nu ska ni få veta vad ni missat.

Startade från Gränna i svinottan på fredag. Tuggade motorväg större delen av vägen. Hamnade i Norrtälje. Hade tid att titta lite på centrum. När jag i stilla ro avnjöt en bärs och John Silver utan filter kom en åttioårs dam förbi med sin rolator.

- Vilken tuff packning. Och vilken från motorcykel (hon uttryckte sig faktiskt exakt så).
- Åker du runt i hela Sverige med den?
- Tja, jag ska till Åland i alla fall.
- Å, vad roligt det låter. Hade jag varit fyrtio år yngre hade jag gärna åkt med.

Senare, på färjan, kom jag att hamna mitt emot en mycket prudentlig äldre herre. Det visade sig att han var gammal sjökapten och hade gått som förstestyrman på en Broströmbåt som hette Kolsnaren. Det visade sig också att gnisten var en namne till mig. Jag frågade då om han hade varit med på racet från Rio till Cape Town, när dom körde ikapp med en annan Broströmbåt och vinnarna skulle bli bjudna på en riktig krogrunda. Det hade han. Styrmännen hade räknat på storcirkeln var tredje timma och dom lade till en timma före konkurrenten. Gnisten var min bror, och jag fick bekräftat att festen var en av de blötaste i Broström-koncernens historia. Bror min far alltså inte med osanning.

Denna lilla redogörelse bara för att visa att vägen ofta är minst lika intressant som målet. Så man ska inte dra sig för att åka en bit eller hur? Eller vad säger alla ni i Värmland, Dalarna, Södermanland, Småland, Västkusten och Sydsverige som inte dök upp.

Nåväl, väl framme kamperade jag ihop med Jumme i en trebädds campingstuga, gjord för en. Aftonsamkvämet innefattade en del bärs (tack för ditt förutseende Jumme) och en liten skvätt av brända och destillerade drycker. Kontakt upprättades med svenska året-runt-campare som hade byggt fantastiska anläggningar kring husvagnarna. En hade till och med lagt brädgolv i förtältet, som var stort som en modern trerumslägenhet ungefär.

Övriga deltagare anlände vid 12-bläcket på lördag. Det gav oss fredagsgäster en behaglig förmiddag. Själv for jag runt en sväng och tittade på kustlandskapet. Hann även med ett besök på Jakt- och Fiskemuseet. Märkligt nog fanns där inget efter Lindorm-Liljefors, Brunos grabb, som dels tillbringade en stor del av sitt liv på Åland, dels gjorde en hel del studier av sjöfågel. För den som vill pryda upp hemmet med en riktig Åländsk vätte, till exempel baserad på en uppstoppad Guding i praktdräkt, fanns sådana att köpa på museet för mellan 700 och 1 200 Mark.

Så till rundturen. Kurre guidade oss från Storby (längst väster ut på Eckerö) längs smala, krokiga asfaltvägar till Mariehamn, där vi bordade fullriggaren(?) Pommern. Efter uppehållet i Mariehamn fortsatte vi österut, ända till Granboda på Lumparland (tror jag) innan vi återvände till Brandkärmuseet för fika. Där möttes vi för övrigt av en skock barn i polismundering som dirigerade in oss till parkeringen och såg till att vi ställde upp hojarna snyggt och pydligt.

Ett annat roligt inslag i rundturen var stoppet vid allmogeåttvarvet, där Alex förälskade sig i en skonare på uppskattningsvis 72 fot. Ett företag hade hyrt den och hade firmafest ombord. Alex tycker att vi ska hyra den med besättning till nästa Åland runt, sätta segel, angöra en avlägsen brygga och därstädes äta, festa och övernatta. Gissningsvis är det gamla lastrummet ombyggt till en skans med ett 20-tal kojor.

Detta är något som jag starkt kan förorda (har seglat några gånger med skonaren Athene från Skärhamn till Skagen). Jag ser i andanom en middag tillagad i byssan, där

huvudrätten är strömming à la chef. Filéer läggs parvis mot varandra med en blandning av salt smör, finhackad rödlök, en doft av vitlök samt finhackad dill emellan. Detta doppas i äggvita, paneras noga med fint veteströ och steks i smör på svag värme. Serveras på en smörspiegel med potatismos, gröna ärtor och råörda lingon. Vilken estetisk upplevelse. Tänk dig den guldgula smörspiegeln med de gyllenbruna strömmingarna vacker upplagda. På ena sidan det vita, fluffiga potatismoset, på den andra de gröna ärtorna och de råörda lingonen vars röda saft bildar en smal ring i allt det gula. Kan du tänka dig det, kan du också tänka dig hur det smakar. Annars kan jag tala om det, gudomligt.

Som förrätt skulle jag kunna tänka mig att frångå alla mina principer och förorda en lätt, smakmild fisksoppa (kanske lätt kryddad med saffran) med ett glas halvtorr Sherry som smaklöskittlare. Vi är ju fortfarande på Åland och den finskurna fisken skulle vara piggvar i så fall, Eller abborre. Eller båda. För att göra en lång historia lite kortare - det finns folk i Vulcan Riders som fixar sån't här, förutsatt att tillräckligt många kan slita sig från TVn och träda ut i verkligheten istället.

För att avsluta en alldeles för lång historia kan jag berätta att vi käkade en god middag på campingen och somnade efter behag.

Som sammanfattning skulle jag vilja påstå att Ålands-Träffen definitivt har goda förutsättningar att bli ett fast årligt VRS-arrangemang.

Tack än en gång.

Hälsningar Göran Rahm #156 Gränna